

คำอธิษฐานของบุษบา

บุศรา พัทธพันธ์

R21011

หลายคนที่เคยไปวัดอัมพวัน และได้ไปปฏิบัติพระกรรมฐานไม่ว่าจะเป็นเวลา ๓ วัน หรือ ๗ วัน คงคุ้นเคยกับคำพูดของหลวงพ่ोजรัญที่ว่า **“ให้ตั้งใจปฏิบัติ ตายเป็นตาย อย่าเสียสัจจะ แล้วจะได้เห็นของจริง ได้ของดีกลับไป”**

ดิฉันได้พบและสัมผัสเหตุการณ์เช่นนี้ด้วยตนเอง และก็เป็นจริงอย่างที่หลวงพ่อบอกทุกคำ ตอนแรกดิฉันไม่เข้าใจอะไรเลย ศิษย์พี่สอนให้เดินจงกรมก็เดิน บอกให้นั่งก็นั่ง ถ้ามอะไรที่สงสัยก็ไม่ยอมตอบ บอกแต่ว่าเดี๋ยวก็รู้เอง (ตอนนั้นยังสงสัยอยู่เลยว่าจะไปรู้ได้อย่างไร) ศิษย์พี่บอกว่าเป็นลูกศิษย์หลวงพ่ोजรัญหรือเปล่า ถ้าเป็นไม่ต้องถามปฏิบัติไปอย่างเดียว

โดยเริ่มจากเดือนแรก เดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง เดือนที่สอง เดิน ๒ ชั่วโมง นั่ง ๒ ชั่วโมง เดือนที่สาม เดิน ๓ ชั่วโมง นั่ง ๓ ชั่วโมง คำถามก็ยังมีอย่างต่อเนื่องในใจ ทนเจ็บปวดอย่างมาก ในใจเคยถามตัวเองเสมอว่า “เอ๊ะ ตัวเราทำไมต้องมานั่งทนให้มันเจ็บๆ ปวดๆ แบบนี้ทำไม ไม่เห็นได้อะไรเลย ดูจะเป็นการเสียเวลาไปเปล่า” แต่ก็ยังไม่กล้าถาม ได้แต่อดทนรอผลต่อไปจนครบตามเวลาที่ตั้งใจปฏิบัติทุกครั้ง ไม่เคยเลิกกลางคัน

ตอนเดินจกรม ๓ ชั่วโมง หัวไหล่ปวดเหมือนจะหลุด แขนขามากจนไม่รู้สึกรู้สึกร จนถึงนั่ง ๓ ชั่วโมง ปวดขามาก กระดูกเชิงกรานแทบจะหัก กระดูกข้อเท้าแทบจะแตก เป็นเสี้ยวๆ นั่งปวดจนน้ำตาไหลเป็นผาแต่่า ตลอดเวลานึกถึงหลวงพ่ोजรัญและคำสอนของท่านที่สอนให้เราอดทน เพราะอดทนเป็นพื้นฐาน ถ้าไม่มีก็ไปไหนไม่ได้ไกล จะทำอะไรไม่ว่างานการชนิดไหน ความอดทนตรงนี้นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้เลย

ระหว่างนั่งเกิดอาการท้อมากจนอยากจะเลิก อยากเอาขาลงนั่งแบบไม่ปวด แต่เหมือนหูจะได้ยินเสียงหลวงพ่ोजรัญมาเสมอว่า **“อย่าเสียสัจจะ อีกนิดเดียว**

อดทน ตายเป็นตาย อย่าเสียสัจจะที่ตั้งใจไว้” ระหว่างนั้นพอระลึกได้

อดทนต่อไปก็ปรากฏว่าความเจ็บปวดมันหายไป (มันคงปวดจนถึงขีดสุดแล้ว คงไม่มีปวดมากไปกว่านี้แล้ว) ทำให้ไม่รู้สึกรปวด ตอนนั้นนึกถึงที่หลวงพ่อบอกว่าแล้วจะได้พบของจริงหากเราอดทน ข้ามผ่านพ้นสภาวะนั้นไปได้ เราจะเข้าใจว่าเป็นปัจเจกตั้งของแต่ละบุคคลจริงๆ

เวลาผ่านไปชีวิตทุกอย่างเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น ทั้งการงานและครอบครัว ทุกอย่างกลับมาหาเราเหมือนความฝัน เหมือนที่เราตั้งจิตอธิษฐานไว้ ตอนนั้นไม่เข้าใจว่าระหว่างการขอพร บนบาน และอธิษฐาน ดูไปก็เหมือนกัน เวลากราบไหว้พระพุทธรูปจะขอให้ทุกเรื่องที่เราหวังเป็นจริง

ตอนที่ดิฉันได้ทุกอย่างกลับมาภายในเวลาเพียงปีเดียว ทุกคนรอบข้างประหลาดใจมาก รวมทั้งตัวดิฉันเองก็ประหลาดใจเช่นกัน ความไม่เข้าใจก็ยังมีอยู่ว่า การมาปฏิบัติพระกรรมฐานได้สอนและให้อะไรกับเราได้มากมายขนาดนี้เชียวนะหรือ มันเป็นไปได้
อย่างไร

จนเมื่อดิฉันได้ฟัง CD บรรยายธรรมของท่านอาจารย์ผู้หนึ่ง ท่านบรรยายเรื่อง
“**ปรมาตถิษฐาน**” ซึ่งเป็นการอธิษฐานขั้นสูงสุด โดยเอาชีวิต เลือดเนื้อ และจิตใจ
ทุกอย่างเท่าที่เรามีทั้งหมด ห่มเทใจไปตรงนั้นถวายเป็นพุทธบูชา ซึ่งมีอันสงฆ์มากมาย
แรงและเร็ว

หากคนคนหนึ่งสามารถมอบกายถวายชีวิตเป็นพุทธบูชาแล้ว จะมีของสิ่งใด
ยิ่งใหญ่ไปกว่าชีวิตเขาอีกหรือ นั่นหมายถึงทานสูงสุดเท่าที่มีในชีวิตนี้แล้ว พอดิฉันฟัง
บรรยายตรงนี้ทำให้นึกถึงคำพูดของหลวงพ่ोजรัญ ที่ท่านพร่ำสอนเสมอว่า “**ตายเป็น
ตาย อย่าเสียสัจจะ**” ท่านจะเน้นลูกศิษย์มากกว่า ตั้งใจจะปฏิบัติ ๑ ชั่วโมง ก็
ต้อง ๑ ชั่วโมง ๒ ชั่วโมงก็ต้อง ๒ ชั่วโมง แล้วสัจจะมันจะเกิด เพราะกายตรง จิตตรง
คิดอะไรทำอะไรก็เป็นเช่นนั้น นี่คือคุณสมบัติของนักปฏิบัติ แล้วสัจจะมันจะเกิด พูด
อะไรก็มีคนฟังมีคนเชื่อถือ

จึงรู้ว่าหลวงพ่ोजรัญท่านแอบสอน “**ปรมัตต์อริชฐาน**” ซึ่งเป็นสิ่งสูงสุด
ให้กับพวกเรา โดยที่พวกเราเองไม่เฉลียวใจกับสิ่งนี้เลย หลวงพ่อมอบธรรมะสูงสุดให้
หากคนๆหนึ่งฝึกและปฏิบัติได้ คำว่า “**อริชฐานอะไรไม่ได้ ไม่มี**” เป็นเรื่องจริงที่
ตัวดิฉันพบมากับตนเองหลายต่อหลายครั้ง

หลายคนคงเคยพบเห็นดิฉันไปกราบหลวงพ่ोजรัญบ่อยครั้ง บางครั้งจะนำชิ้นงาน
ของเล่นชนิดต่างๆ แล้วแต่โครงการที่กำลังริเริ่มทำ มาให้หลวงพ่อแผ่เมตตา เพราะ
ดิฉันรักเคารพและศรัทธาหลวงพ่ोजรัญมากที่สุด

หลายต่อหลายครั้งที่มีปัญหาและอุปสรรคจากเรื่องงานที่ทำ เช่นผลิตได้ไม่ทันที่
ลูกค้าต้องการ ทุกปัญหาถูกแก้ไขได้อย่างอัศจรรย์ ยอดขายสินค้าวิ่งชนิดถล่มทลาย ไม่
เคยมีในประวัติการขายของลูกค้ามาก่อน ได้รับคำสั่งซื้อซ้ำ บางงานสูงถึง ๗ ครั้ง และ
๙ ครั้ง ซึ่งไม่เคยมีใครทำได้มาก่อน จนลูกค้าเองก็แปลกใจ ถามดิฉันเสมอว่า “บุษเธอ
พกพระอะไรมา” ดิฉันก็ตอบว่า “พกพระหลวงพ่ोजรัญ สิงห์บุรีมาค่ะ”

ดิฉันนำธรรมะมาใช้ในการค้าขายและทำให้ดีที่สุด ดังที่หลวงพ่อสอน หลวงพ่อ
สอนของจริง แต่จะมีสักกี่คนที่รู้ว่าท่านสอนอะไร หนทางที่ท่านสอนเป็นทางสายตรง ไม่
อ้อม ไม่เสียเวลา ท่านไม่สอนให้พวกเราหลงผิด หลงติดกับอะไรบางอย่าง ซึ่งท่านเองก็
เคยพูดเสมอว่า **หากติดหลงแล้วถอนยาก ตัวหลง เป็นตัวยากที่สุด**
ในคำว่ากิเลสของมนุษย์ ความหลงนี่ก็เป็นสิ่งหนึ่งที่ดิฉันพบเห็นในผู้คนมากมาย
ที่มาวัด เช่น หลงทาน หลงว่ามาปฏิบัติ (แต่พฤติกรรมมิได้ลด ละ หรืองดสิ่งที่ไม่ควร เช่น
การนินทาว่าร้าย อิจฉาริษยา เบียดเบียนผู้อื่น) สิ่งที่หลวงพ่อสอน ท่านปรารถนาให้
เกิดสังคมกัลยาณมิตรขึ้น เป็นสังคมที่มีแต่การช่วยเหลือเกื้อกูลกัน จริงใจ ไม่
เบียดเบียนกันให้เป็นทุกข์

สุดท้ายนี้ดิฉันขออธิษฐานให้หลวงพ่ोजรัญมีความสุข บุญใดที่ได้ทำ ขอให้หลวง
พ่ोजรัญ ลีตมฺโม จงเป็นผู้มีส่วนแห่งบุญนั้นทุกครั้งไป ขอให้หลวงพ่ोजรัญ ลีตมฺโม
มีสุขภาพแข็งแรง อยู่เป็นขวัญกำลังใจแก่ศิษย์นานๆ

